

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶ φ. 20. Ἐξωτερικῶ φ. 25. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 33, παρὰ τὰ Βαρβάκειον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶ: Ἐξωτερικῶ:
Ἐτησίαν... φ. 3,— Ἐτησίαν φ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τετρίμηνος... > 2,50 Τετρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 16

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἴδου τώρα τὸ ἀνακαινωθέν τὸ ὀπιόν ἐδημοσίευσαν ὄλαι αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες τῆς 3 Ἰουλίου:

«Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ παρόντος ἔτους, ἐν αὐτοκίνητον ἐκυκλοφόρησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Πενσυλβανίας, τοῦ Κεντουκτύ, τοῦ Ὀχιο, τῆς Πεννσιέας, τοῦ Μισσουρή, τοῦ Ἰλλινοῦ, καὶ τὴν 27 Μαΐου, κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς Αὐτοκίνητικῆς Δέσσης, ἀνὰ τὰς ἑδοὺς τῆς Βισκονσίνης, κατόπιν δ' ἐξηφανίσθη.

«Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου, ἐν πλοῖον, κινούμενον μετὰ μεγάλην ταχύτητα, διέσχισε τὸ πέλαγος τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἀπὸ τοῦ Βορείου Ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου Ἄμμος, καὶ κυρίως ἀπέναντι τῆς Βοστώνης, κατόπιν δ' ἐξηφανίσθη.

«Κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ ἰδίου μηνός, ἐν ὑποβρύχιον ἐκινήθη ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης Κιρδάλης, εἰς τὸ Κανσάς, κατόπιν δ' ἐξηφανίσθη.

«Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς ἓνα καὶ τὴν αὐτὸν ἐφευρέτην ὀφείλονται καὶ τὰ τρία αὐτὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ἴσως ἀποτελοῦν ἐν καιρὸν, ἰκανὸν νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὁπως καὶ νὰ πλέῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

«Πρότασις γίνεται πρὸς τὸν ρηθέντα ἐφευρέτην, ὁποῖοςδήποτε καὶ ἂν εἴη, περὶ ἐκχωρήσεως τοῦ ρηθέντος μηχανήματός του.

«Προσκαλεῖται νὰ φανερωθῇ

συγχρόνως δὲ παρακαλεῖται νὰ δηλώσῃ ἀντὶ ποίας τιμῆς θὰ ἐδέχετο νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν ἐφεύρεσίν του εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Κυβέρνησιν, νὰ στείλῃ δὲ τὴν ἀπάντησίν του, ὅσην τὸ δυνατόν τὸ ταχύτερον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, εἰς Ουασίγκτων, Κολομβία, Ἡνωμέναις Πολιτεῖαι, Ἀμερικῆς.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀνακαινωθέν, τὸ ὀπιόν ἐδημοσιεύθη μετὰ κατὰ στοιχεῖα εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἀργὰ ἡ γρήγορα,

ὅσα περιήρητο εἰς γνῶσιν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὁποῦδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκετο. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἀνεγίνωσκε, δὲν θὰ παρέλειπε βεβαίως νὰ παντήσῃ εἰς αὐτὸ οὕτως ἢ ἄλλως. Καὶ διατὶ τάχα θὰ ἤρνετο νὰ δεχθῆ τὸσφ συμφέρουσαν πρότασιν;

Ἀνεμένετο λοιπὸν ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐφευρέτου.

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ κατὰ τὴν περιέργειαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθη τώρα τὸ κοινόν.

Ἀπὸ πρῶας μέχρι νυκτός, θορυβώδες καὶ ἀπληστον πλῆθος συνωστίζετο πρὸ τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀστυνομίας, καρδοκοῦν τὴν ἀφίξιν ἐπιστολῆς ἢ τηλεγραφήματος. Οἱ ρεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων δὲν ἐγκατέλειπον πλέον τὴν θέσιν των.

Ὅποια τῶντι χρυσοῦ τύχη διὰ τὴν ἐφημερίδα, ἢ ὁποῖα πρώτη θὰ ἐδημοσίευσεν τὴν ἐναγωνίως ἀναμενομένην εἰδήσιν! Ἡ Ἀμερικῆ, ἐννοεῖται, δὲν θὰ ἐξείδετο χρημάτων διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς. Τὰ ἑκατομύρια δὲν ἐσπανίζαν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ οἱ δισεκατομμυριῶχοι τῆς προθύμως θὰ ἤνοιγον τ' ἀνεξάντλητα χρηματοκιβώτιά των.

Παρήλθε μία ἡμέρα.

Εἰς πόσους νευρικοὺς καὶ ἀνομομόνους ἀνθρώπους ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν ἐφάνη ἀποτελουμένη ἀπὸ περισσοτέρας τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, καὶ ἐκαστῆ τῶν ὥρῶν τῆς ἀπὸ περισσοτέρα τῶν ἐξήκοντα πρωτῶ λέπτων!..

Καμμία ἀπάντησις! Οὔτε ἐπιστολὴ, οὔτε τηλεγράφημα!.. Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, τίποτε νέον. Καὶ ἡ αὕτη σιωπὴ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη.

Τότε συνέβη, ὅτι προεβλέ-



«Ἦλθεν ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἔριψε μόνος του εἰς τὸ γραματοκιβώτιον...» (Σελ. 131, στ. α')

καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα) Ἐλληνικὴν Θεοπέη (ἔσται) εὐχαριστῶ πολὺ φίλησέ μου τὸν ἀδελφοῦλόν) Ποιητὴν Ὁμηρον (ἐγκρίνεται εἰς τὸ σημερινόν) Σεμνον Ἴον (συνδρομὴ ἐλήφθη) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ ὅσα γράφεις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ) Μαρ. Βαρ. (ἔχει καλῶς, σὲ περιμένω) γράφω μου κάποτε, τώρα ποῦ ἔγινες, δόξα τῷ Θεῷ, καλὰ) Χιακὸν Λιμένα (καλὰ ἐν δημοσιεύσῃ, θὰ βάλωμεν ἄλλο ὄνομα) Τρωτὴν Ἀοιδὸν (ἔσται) μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ κατοική κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα) Καμάρι τῆς Μάννας (Χάρτην τῶν Δόσεων ἔσται) Ἰνσοὴν Ψυχορραγοῦνος Ἀγγέλου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ τόσον εὐχέλωτα συγχαρητήρια) Φιλί τῆς Μάννας (ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἀργότερα θὰ ἐγγραφῇ) θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ γραφέντα εἰς τὴν ἐφημερίδα) Πλοιορχον Νέμον (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιεύθῃ ἐντὸς ὀλίγου) αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἔξοχοι!) Ἐλαφὸν τῆς Ἀστέριδος (πολὺ ἐγέλασα μετὰ αὐτὴν ποῦ τραβᾷ τὰ μάγουλά τῆς διὰ νὰ κοκκινίσῃ) ἐν γένει τὸ γραμματάκι σου νοστιμώτατον) Δημοσημῆν (αὐτογραφικὴν ἔσται) Παροασὸν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάδωμα) Ἀθανάσιον Διάκον, Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα, Ἐλιούδαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 31 Μαρτίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐσωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φ. 1.]

155. Δεξιόγραφος.
Ἐνόνω σύνδεσμον
Μ' υἱὸν τῆς Γῆς,
Καὶ ρήτωρ ἔξοχος
Προβάλλει εὐθὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ Μεσολογγίου
156. Μεταγραμματισμός.
Ἀνοίγω γεωγραφικὸν δευτέρου
Καὶ πόλι ἑλληνικὴ παρουσιάξω.
Ἀμέσως τὸ κεφάλι τῆς ἀλλάξω,
Κ' εὐρίσκειται ἐποῦ φούρνῳ τὸ χέρι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας
157. Ἀναγραμματισμός.
Ἀπὸ τὰ ἐπτὰ μυστήρια,
Τὸ ἐν' ἀναγραμμάτισα.
Κι' ἄνθρωπο μετὰ μυστήρια
Ἀμέσως ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος
158. Μέγα Δικτυωτόν.
1.—Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας παρομιώδης, τίτλος ἑλληνικῆς κωμωδίας.
2.—Κράτος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ μικρά.
3.—Μικρὸς λόγος, σύντομος.
4.—Ἄνθος τοῦ χειμῶνος, εὐώδης.
5.—Μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολόουτος
159. Ἐπιγραφὴ.
ΟΝΤΕΣΟΥΜ
ΖΕΝΜΕΤΑΑ
ΙΜΓΑΡΜΠΝ
ΑΟΥΣΙΑΘΘ
ΠΙΝΟΗΣΟΝΑ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολόουτος

160. Κλίμαξ.
Ν' ἀγχικατασταθοῦν οἱ ἀπερίσχοι διὰ γραμμάτων, ὡστεν' ἀναγινώσκονται: καὶ ὅπως ἀριστοτέρῃ θὰ ἐκ τῶν μεγάλων, δεξιὰ οὐράνιον σῶμα ὀρίζοντίως, ἀνω Ἀπόστολος, κάτω θεότης δευτερεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στολοκαύστου Ἡμιθέου
161—165. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συμφόρου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τροφή, ὄπλον, μάζα, ὄνομα, ἄσμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Λιμένος
166. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.
— Ἐἶχεν ἀρά γε βόας καὶ ἀγελάδας αὐτὴ ἢ ἀρχαία πόλις;
— Ποία πόλις;
— Μὰ δὲν τὴν ἄκουσες; Τὴν εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Καρυστινάκη
167. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
Αἱ κάτωθι λέξεις ν' ἀναγραμματισθοῦν οὕτως, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νέων λέξεων ν' ἀποτελεσθῇ ὀπωρικόν:

Τέρμων, ἄη, ἄλλος, βίος, ξέν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

168. Φωνηεντόλιπον.
πετρ-μν-κων-δ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου
169. Γρίφος.
πατ ες
Ῥδὴ λ.: τ πατ ριδ πατ :: ες τ' ες / δῶ τί.
πατ πατ ες ες

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

62. Ρωμανία (ρῶ, μαρία).—63. Χρῆμα (χρή, μά).—64. Τιμω-τιμῶν.—65. Ὅστις-οἷτος.

66. ΑΙΣΩΠΟΣ 67. Τῇ ἀναλλαγῇ
ΙΙΛΑΩ δια τοῦ Α':
ΣΙΚΙΝΟΣ ΚΑΝΑΙ
ΩΙΔΣ ΑΠΑΔΩ
ΠΑΝΔΩΡΑ ΝΑΘΑΝ
ΟΟΡΝ ΑΔΑΝΑ
ΣΩΣΣΑΝΗ ΙΩΝΑΣ

68—70. 1, Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠπίστατο. 2, Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν τάχαθὰ οἱ θεοί. 3, Οὐδεὶς ἐκφεύγει δικτὴν ἀποινα διδούς. — 71. ΤΙΣΙΦΟΝΗ (Τίγρις, ΑΣΙΑ, ΠερσέΦωνη, Μελπομένη).— 72. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ
ἐρυθρά, μετὰ χρυσοῦ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.
Οἱ ἐπιθυμούντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἐν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φ. 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Εὐχαριστῶ ἀπείρω τὸ Ποτάμι τῆς Ἀγάπης δι' εὐχὰς του, καὶ ἐπιθυμῶ ἀναλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετ' αὐτοῦ μέσον «Διαπλάσεως». — Μελαγχροῦ Σμυρνηπόουλο. (Θ,170)

Στοὺς εὐγενεῖς συλλυπηθέντας μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς πατρός στέλλομεν ἀπείρους εὐχαριστίας.
Ἄνθος Χίου, Ἐθνικὸς Στόλος (Θ,171)

Τὸ Πυργιώτικο Φιλότιμο παρακαλεῖ τὴν Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰνταλλάξωσι ταχυδρ. δελτάρια. Προτιμᾷ καλλονὰς. Διεύθυνσις: κ. Ὀρφέα, διὰ Πυργιώτικο Φιλότιμο, Poste-restante, Πειραιᾶ. (Θ,172)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η' ἘΝΩΣΙΣ,
Ἀρχαιεστία Β' τριμηνίας 1)3)909
Πρόεδρος: Ὁρέστης. Ἀντιπρόεδρος: Ζήτω ἢ Ἐνωσις. Γενικὸς Γραμματεὺς: Δελαμῶλ. Ταμίας: Μεγαλονοῦτος Πατρίδης. Εἰδικὸς Γραμματεὺς: Ἀποδόμητος Κρής. Σύμβουλοι: Κρητικὸς Δειμών, Κρητικὸς Πουλο. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι (Θ,173)

Συγγράμω ἐγκαρδίως Πατροῦμινικὸν συνδουασμὸν δι' ἐπιτυχίαν Δημοψηφίσματος 1908.—ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΝ ΔΑΣΟΣ πρώην Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου, (Θ,174)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“
Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φ. 7.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φ. 0,60.
Λεξικὸν Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίου φ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φ. 3,—
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φ. 3,50.
Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδουβίου φ. 1,50.
Ἡ Μαροῦσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποίηματα) φ. 1,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φ. 3,50.
Παιδικὸν Διάλογο (Κουρτίδου) Σειρᾶ Α' φ. 1,20. Σειρᾶ Β' φ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φ. 2.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φ. 0,50. Χρυσδέτα τὰ 3 ὁμοῦ, φ. 2,50.
Πρόβας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φ. 3,50.
Ὁ Πυραιοπόλης (24 εἰκόνες) φ. 3,50.
Ἡ Υπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φ. 3,50.
Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φ. 0,60.

πετο. Τα υπερωκεάνεια καλώδια μετε-
 δίδασαν εις την Εύρωπην τα συμβαί-
 νοντα εν Αμερική. Καί τὰ διάφορα
 Κράτη τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου ἠτοιμά-
 σθησαν νὰ διαφιλονεικήσουν τὴν κατὰ-
 κτησὶν τῆς πολυτίμου ἐφευρέσεως. Θὰ
 ἐκιοινοποιοῦν εἰς τὸν ἀγνωστον ἐφευρέ-
 την τὰς ἰδίας προτάσεις. Εἰς τὸν ἀγῶ-
 να αὐτὸν τῶν ἑκατομμυρίων θὰ ἐλάμ-
 βαναν μέρος αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἡ
 Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ἰτα-
 λία, ἡ Αὐστρία, ἡ Γερμανία. Μόνον
 τὰ δευτερεύοντα Κράτη δὲν θὰ ἐτόλ-
 μων νὰ συναγωνισθῶν, διότι οἱ πόροι
 των δὲν θὰ τοῖς ἐπέτρεπον νὰ πλειοδο-
 τήσουν. Οὕτως ἀπέκειτο ἐξ ὀλοκλήρου
 εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγνωστοῦ ἐφευ-
 ρέτου, τοῦ μυστηριώδους «θερμαστοῦ»,
 νὰ γίνῃ ἐντὸς ὀλίγου ζάπλουτος, ἀντί-
 ζῆλος τῶν Γκούλδ, τῶν Μόργκαν, τῶν
 Ἀστόρ, τῶν Βάντερμπιλ καὶ τῶν Ρότ-
 σχίλδ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας ἢ
 τῆς Αὐστρίας!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν
 ἔδιδε σημεῖον ὑπάρξεως, τῷ ἐγίνοντο
 ὀρισμέναι προτάσεις, διὰ νὰ τὸν ἐξα-
 ναγκάσουν νὰ διαλύσῃ τὸ μυστήριον,
 τὸ ὁποῖον τὸν περιέβαλλε. Τόσον ἀπὸ
 τὴν Ἀμερικὴν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν Εὐ-
 ρώπην. Ὀλόκληρος ὁ κόσμος μετεβλή-
 θη εἰς χρηματιστήριον, ἢ μᾶλλον εἰς
 δημοκρατήριον, ὅπου μυθώδη ποσὰ
 προσεφέροντο διὰ τὴν ἐφεύρεσιν. Δύο
 φορές τὴν ἡμέραν αἱ ἐφημερίδες ἐδημο-
 σίουσαν τὰς τελευταίας προσφοράς, αἱ
 ὁποῖαι διέφεραν ὀλονὲν ἀπὸ τὰς προη-
 γουμέναις κατὰ ὀλόκληρα ἑκατομμύρια.
 Ἐπιτέλους αἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι
 ἐνίκησαν εἰς τὴν πλειοδοσίαν. Εἰς μίαν
 ἀξιωματικὴν συνεδρίαν, τὸ Κον-
 κρέσσον (ἡ ἀμερικανικὴ Βουλὴ) ἐψή-
 ρισε προσφορὰν ἀπὸ εἰκοσι ἑκατομμύρια
 δολλαρίων, ἦτοι ἑκατὸν ἑκατομμύρια
 φράγκων.

Καὶ ὅμως δὲν εὐρέθη κανεὶς Ἀμε-
 ριανὸς πολίτης, ἀπὸ οἰανδήποτε κοινο-
 νικὴν τάξιν, ποῦ νὰ θεωρήσῃ τὸ ποσὸν
 τοῦτο ὑπερβολικόν. Τόση σημασία ἀπε-
 δίδετο εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς θαυμασίας
 ἐκείνης μηχανῆς. Ἐγὼ δὲ πρῶτος δὲν
 ἔπαυα νὰ ἐπαναλαμβάνω πρὸς τὴν γη-
 ραίαν μου ὑπέρτριαν: «Θᾶξίζε καὶ
 πολὺ παραπάνω!»

Βεβαίως τὰ ἄλλα Κράτη δὲν ἦσαν
 τῆς ἰδίας γνώμης, διότι αἱ προσφοραὶ
 των δὲν ὑπερέβησαν τὸ ἀνωτέρω ποσόν.
 Καὶ μετὰ τοῦτο ἠκούσθησαν χίλιαι-δύο
 κακολογίαι ἐκ μέρους τῶν ἠττηθέντων
 ἀντιπάλων... Ὁ ἐφευρέτης, ἔλεγον, δὲν
 ἐφανερώνατο... Δὲν ὑπάρχει... Δὲν ὑπῆρ-
 ξε ποτέ... Κάποιος ἀστὴρ ἠθέλησε νὰ
 περιπαίξῃ τὸν κόσμον... Ἦτο τεχνικὴ
 φάρσα, τὴν ὁποῖαν ἔχαψεν ἡ Ἀμερικὴ...
 Ἐπειτα, ὁ ἐφευρέτης εἰμπορεῖ νὰ ἐχάθη
 μὲ ὄλην τὴν μηχανὴν του, κρημινοθεῖς

εἰς βάραθρον ἢ καταποθεῖς ὑπὸ τῆς
 θαλάσσης... Αἱ ἐφημερίδες τοῦ παλαιοῦ
 Κόσμου ἐξεδικοῦντο δημοσιεύουσαι τοι-
 αῦτα καὶ παρόμοια.

Δυστυχῶς, ὁ καιρὸς παρήρηγοτο χω-
 ρὶς νὰ λαμβάνωμεν καμμίαν εἰδήσιν
 περὶ τοῦ ἀγνωστοῦ, καμμίαν ἀπάντησιν
 ἐκ μέρους του... Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχεν
 ἀναφανῆ ποθενά. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν
 καθ' ἣν παρουσιάσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς
 Ἀνωτέρας λίμνης, κανεὶς δὲν τὸν εἶδε
 πλέον.

Τὸ κατ' ἐμέ, μὴ γνωρίζων τί νὰ ὑ-
 ποθέσω, ἤρχισα νὰ χάνω κάθε ἐλπίδα
 ὅτι θὰ κατάρθονα ποτὲ νὰ φθάσω εἰς
 τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου αἰνίγματος.

Ἀλλὰ τὴν πρωίαν τῆς 15 Ἰουλίου,
 μία ἐπιστολὴ ἀνευ γραμματοσήμου εὐ-
 ρέθη εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Με-
 γάρου τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀφοῦ ἔλαβαν γνῶσιν αὐτῆς αἱ ἀρ-
 χαί, τὴν ἀνεκοίνωσαν εἰς τὰς ἐφημε-
 ρίδας τῆς Οὐασίγκτωνος, αἱ ὁποῖαι τὴν
 ἐδημοσίευσαν εἰς εἰδικὸν φύλλον πανο-
 μοιοτύπως.

Περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
 Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ
 Ἐκ τοῦ Τρόμου
 τὴν 15 Ἰουλίου.

«Πρὸς τὸν Παλαιὸν καὶ Νέον Κό-
 σμον.
 «Αἱ συνεχεῖς προτάσεις τῶν διαφο-
 ρων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, ὡς καὶ αἱ
 γινόμεναι ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Ἡνωμέ-
 νων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, δὲν πρέ-
 πει νὰναμῆνον ἄλλην ἀπάντησιν ἐκτὸς
 τῆς παρούσης.
 «Ἄρνούμαι ἀπολύτως καὶ ὀριστικῶς
 νὰ πωλήσω τὸ μηχανήμα μου ἀντὶ οἰας-
 δήποτε τιμῆς.
 «Ἡ ἐφεύρεσίς μου δὲν θὰ γίνῃ οὔτε
 γαλλικὴ, οὔτε γερμανικὴ, οὔτε αὐστρι-
 ακὴ, οὔτε ρωσικὴ, οὔτε ἀγγλικὴ, οὔτε
 γερμανικὴ.
 «Θὰ μείνῃ διαπαντὸς ἰδιοκτησία μου
 καὶ θὰ κάμω οἰανδήποτε θέλω χρῆσιν
 αὐτῆς.
 «Διὰ τῆς μηχανῆς μου ἐξουσιάζω
 ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καὶ δὲν ὑπάρχει
 ἀνθρωπίνῃ δυνάμει ἰκανὴ νὰ τῆ ἀντι-
 σταθῇ ἐν οἰαδήποτε περιστάσει.
 «Ἄς δοκιμάσουν νὰ τὴν συλλάβουν!
 Ἐἴνε καὶ θὰ εἶνε ἀσύλληπτος καὶ ἀ-
 πρόσβλητος. Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον θὰ
 ἤθελαν νὰ μοῦ κάμουν, εἶμαι εἰς θέσιν
 νὰ τὸ ἀνταποδώσω ἑκατονταπλασίως.
 «Ὅσον διὰ τὸ προσφερόμενον χρῆμα,
 τὸ περιφρονῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκην. Ἄλ-
 λως ἔλαβον τὴν στιγμήν ποῦ θὰ μοῦ ἤρесе νὰ
 ἔχω ἑκατομμύρια ἢ δισεκατομμύρια, θὰ
 μοῦ ἤρκει νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα διὰ νὰ
 τὰ λάβω.
 «Ὁ Παλαιὸς καὶ ὁ Νέος Κόσμος ἄς

μάθουν ὅτι τίποτε δὲν εἰμποροῦν ἐναν-
 τίων μου, ἐνῶ ἐγὼ τὰ πάντα εἰμπορῶ
 ἐναντίον των.

«Καὶ ὑπογράφομαι:
 «ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ»
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
 Ἐντὸς τοῦ Νόμου

Αὐτὰ περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ, ἡ ἀπευθυ-
 νομένη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡ-
 νωμένων Πολιτειῶν καὶ εὐρεθεῖσα εἰς
 τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ἀνευ τῆς
 ἐπεμβάσεως τοῦ Ταχυδρομείου. Ὅσον
 διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔφερε
 τὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 Ἰου-
 λίου, κανεὶς δὲν τὸ εἶχεν ἰδῆ.

Ἐν τούτοις ἀρκετοὶ περιέργοι καὶ
 ἀνυπόμονοι ἀπέμενον ἀκόμη, μετὰ τὴν
 δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ μέχρι τῆς ἀνατο-
 λῆς, παραδοκούντες εἰς τὰ περίξ τοῦ
 Μεγάρου. Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἦτο
 πολὺ εὐκολὸν νὰ διακρίνουν τὸν κομι-
 στήν τῆς ἐπιστολῆς, — ἴσως αὐτὸν τὸν
 ἐπιστολογράφον, — ὀλισθαίνοντα κατὰ
 μῆκος τοῦ πεζοδρομίου καὶ ῥίπτοντα
 αὐτὴν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον. Ἡ
 νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀσέληνος. Δὲν διέ-
 κρινε κανεὶς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ἐν
 πεζοδρόμιον εἰς τὸ ἄλλο.

Εἶπα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐδημοσι-
 εύθη πανομοιότυπως εἰς τὰς ἐφημερί-
 δας, εἰς τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς πρώτης
 στιγμῆς τὴν ἀνεκοίνωσαν αἱ ἀρχαί.
 Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇ κανεὶς
 ὅτι ἡ πρώτη σκέψις, ἡ ὁποία ἐξ αὐτῆς
 ἐγεννήθη, ἦτο αὐτὴ:
 «Ἐἴνε φάρσα κανενὸς ἀστείου!»
 «Ὁχι, τὴν σκέψιν αὐτὴν ἔκαμα μόνον
 ἐγὼ, ὅταν, πρὸ πέντε ἐβδομάδων, ἔλαβα
 τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ Γκρέητ-
 Ἀῦρου. Ἀλλ' ἐπέμενον ἀκόμη εἰς τὸ πνεῦ-
 μά μου; Δὲν ἐτροποποιήθη διόλου ἔκ-
 τος; Ὁμολογῶ, ὅτι ἐπρόνον ἀκόμη
 ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστειότητος, ἀλλὰ
 μὲ μικροτέραν πεποιθήσιν. Τὸ βέβαιον
 εἶνε ὅτι κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα καλὰ-καλὰ
 τί νὰ σκεφθῶ...
 Λοιπὸν, οὔτε εἰς τὴν Οὐασίγκτωναν,
 οὔτε εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Συμπο-
 λитеίας δὲν ἐγεννήθη παρομοία ἐντύ-
 πωσις. Εἰς τὴν σχετικὴν ἀπορίαν, ἡ
 πλειονοψηφία τουλάχιστον ἔσπευσε νὰ-
 ποκριθῇ: «Ὁχι, ἡ ἐπιστολὴ δὲν προ-
 ἐρχεται ἀπὸ κανενὸς ἀστείου. Ἐκεῖνος
 ποῦ τὴν ἔγραψεν, εἶνε ἀφεύκτως ὁ ἐφευ-
 ρέτης τῆς ἀσύλληπτου μηχανῆς!»
 Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, χάρις
 εἰς μίαν περιέργον ἄλλ' εὐνόητον τάσιν
 τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων. Καὶ εἰς
 ὅλα ἐκεῖνα τὰ παραδόξα γεγονότα, τῶν
 ὁποίων ἔλειπεν ἡ κλεις, ἔδιδον τώρα
 μίαν σαφῆ καὶ ὀρισμένην ἐξήγησιν, τὴν
 ἑξῆς:
 Ὁ ἐφευρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαφα-
 νισθῆ ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἰδοῦ ὅτι ἀνεφαί-

νετο καὶ πάλιν διὰ νέας του πράξεως.
 Δὲν εἶχε διόλου ἀπολεσθῆ συνεπεία δυσ-
 τυχήματος, ἀλλ' εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς μέ-
 ρος, ὅπου ἡ Ἀστυνομία δὲν κατάρθωσε
 νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ... Ἐκεῖθεν, διὰ νὰπο-
 κρηθῇ εἰς τὰς προτάσεις τῆς Κυβερνή-
 σεως, ἔγραψεν ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν.
 Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν παραδόσῃ εἰς τὸ
 Ταχυδρομεῖον οἰουδήποτε μέρους, ὅπθθεν
 θὰ ἔφθανεν εἰς τὸν πρὸς ἐν ὄρον, ἦλθεν
 ὁ ἴδιος εἰς τὴν πρωτεύουσάν των Ἡνω-
 μένων Πολιτειῶν καὶ τὴν ἐρριψεμένος του
 εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Μεγάρου
 τῆς Ἀστυνομίας, ὡς ἐμαρτύρει ἡ ἐπί-
 σμημος ἀνακοίνωσις.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἐλπίσῃ,
 ὅτι τὸ νέον τοῦτο τεκμήριον τῆς ὑπάρ-
 ξεως του θὰ ἔκαμνε κάποιον θόρυβον
 ἀνὰ τοὺς δύο κόσμους, — τὸ ἐπετύγχανεν
 εἰς τὴν ἐντέλειαν! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην,
 μυριάδες ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι κατε-
 βρόχθισαν τὴν ἐφημερίδα των — διὰ νὰ
 μεταχειρισθῶμεν τὴν καθιερωμένην φρά-
 σιν, — δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσουν τοὺς
 ὀφθαλμούς των» εἰς ὅτι κατάπληκτοι
 ἀνεγίνωσκον.

Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπιστο-
 λῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυα νὰ ἐξετάζω,
 ἀπετελεῖτο ἀπὸ λέξεις χαραγμένας μὲ
 γραφίδα βαρεῖαν. Ἀσφαλῶς, εἰς γρα-
 φολόγος θὰ διέκρινεν εἰς τὰς γραμμάς
 ἐκεῖνας τὰ δείγματα ἑνὸς χαρακτῆρος
 ὀρητικῆς, ἑνὸς ἀνθρώπου ἀσυνήθους.

Κραυγὴ μοῦ διέφυγε τότε, — κραυγὴ,
 τὴν ὁποίαν εὐτυχῶς δὲν ἤκουσεν ἡ γη-
 ραία μου Γρηδ.

Πῶς δὲν εἶχα παρατηρήσῃ προητέρα
 τὴν ὁμοιότητα τοῦ γραφικῆς χαρακτῆ-
 ρος, μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ
 ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχα λάβῃ ἀπὸ τοῦ
 Μόργκαντων;

Ἄλλως τε, — σύμπτωσις ἀκόμη χα-
 ρακτηριστικώτερα, — τὰ ἀρχικὰ τὰ ὁ-
 ποῖα ἐχρησίμευον ἀντὶ ὑπογραφῆς, τὰ
 κεφαλαία ἐκεῖνα Κ. Σ. κτλ., δὲν ἦσαν
 ὅλα σχεδὸν τὰ σύμφωνα τῆς λέξεως
 ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ;

Ἐκ τοῦ Τρόμου ἐγγρονολογεῖτο ἡ
 δευτέρα ἐπιστολὴ. Τρόμος ἄρα θὰ
 ὀνομάζετο τὸ τριπλοῦν μηχανήμα, τὸ
 κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ αἰνιγματώδους
 αὐτοῦ καλετάνιου...

Ὅστε ἐκ τῆς χειρὸς του θὰ προήρ-
 χοντο καὶ αἱ γραμμαὶ ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι
 μὲ ἠπέλιον διὰ μεγάλων δεινῶν, ἐὰν
 ἐτολμοῦσα νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπέπει-
 ράν μου εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου!..

Ἡγέρθη, ἠρεύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν
 μου, εὔρον τὴν ἐπιστολὴν τῆς 13 Ἰου-
 νίου καὶ τὴν παρέβαλα πρὸς τὸ πανο-
 μοιότυπον τῆς ἐφημερίδος... Οὐδεὶς δι-
 σταγμός! Ἦτο ὁ αὐτὸς παράξενος γρα-
 φικὸς χαρακτὴρ, εἰς τὴν αὐτὴν χεῖρα
 ὀφειλόμενος...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΑΙΤΙΓΚ

Ἀγαπητοί μου,



ἮΝ ἄλλην φοράν, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ σᾶς εἶπω ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς νέας διασκεδάσεως ἡ ὁποία εἰσῆχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας: περὶ τοῦ Σκαίτιγκ, (ἢ Σκαίτιγκ, ἢ Σκαί-τεν, ἢ... κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς ἀλλῶς, διότι κα-

θῆνας τὸ γράφει καὶ τὸ προφέρει ὅπως τοῦ ἀρέσει, δὲν εἶμαι δὲ ὁ ἀρμόδιος νὰ σᾶς εἶπω ποῖα εἶνε ἡ ὀρθότερα προφο-
 ρά.) Ἦσαν ἀνεπαρκῆ βεβαίως ὅσα σᾶς ἔγραφα τὴν ἄλλην φοράν, καὶ πάντοτε ἐλογάζαζα νὰ ἐπαγέλθω εἰς τὸ θέμα ἀφοῦ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, περὶ αὐτοῦ σήμερα ὀμιλοῦν, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου «παγο-
 δρόμιον» ἔγινε πλέον τὸ ἐντευκτήριον τῆς κομφοτέρας ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.
 Τοῦ κόπου τούτου μὲ ἀπαλλάσσει ὁ κ. Ι. Κονδυλάκης (Διαβάτης), ὁ ἐξο-
 χος χρονογράφος τοῦ «Ἐμπρός», ἡ πλέον χαριτωμένη ἐλληνικὴ πέννα. Προχθὲς ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημε-
 ρίδα του ἐν θαυμάσιον χρονογράφημα περὶ τοῦ Σκαίτεν-ρίν (ἔτσι τὸ λέγει ὁ κ. Κονδυλάκης.) Καὶ ἐξ αὐτοῦ θάντι-
 γράφω ἐδῶ μερικὰς περικοπὰς.
 Ἀρχίζει μὲ τὸν Ταρταρίνον τὸν ἐκ Ταρρασκῶνης, τὸν ἐξακουστὸν ἥρωα τοῦ Ἀλφόνσου Δαυδέ.
 «Εἰς τὴν Ταρρασκῶνην, λέγει, ὑπάρ-
 χει ὕψωμα, τὸ ὁποῖον μόλις ἀξίζει νὰ ὀνομασθῇ λόφος. Ἀλλ' οἱ συμπολίται τοῦ Ταρταρίνου, ἄνθρωποι μὲ ζωηρὰν φαντασίαν, τὸ ἐβάπτισαν ὄρος, καὶ ἀνα-
 βαίνοντες εἰς αὐτὸ φαντάζονται ὅτι ἀνα-
 βαίνουν εἰς τὰς Ἀλπεῖς. Κάτι ἀνάλο-
 γον συμβαίνει τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ Σκαίτεν-ρίν. Οἱ Ἀθηναῖοι, ὀλι-
 σθαίνοντες μὲ τροχοπέδιλα ἐπὶ τῆς ἀ-
 σφάλτου, ἡ ὁποία ἐστρώθη εἰς τὸ πρῶν Ἰπποδρόμιον Τσόχα, φαντάζονται ὅτι παγοδρομοῦν εἰς τὴν Νορβηγίαν.»
 Κατωτέρω ὁ χρονογράφος διηγεῖται ὅτι ὅταν ἐσχεδιάζετο αὐτὴ ἡ ἐπιχειρή-
 σις, εἰς τῶν ἐπιχειρηματιῶν, φίλος του, τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ εὐδοκίμησῃ. Καὶ ὁ κ. Κονδυλάκης τῷ ἀπήντησεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, εἶνε «μπόσικη δου-
 λεία». Μολοντοῦτο τὸ Παγοδρόμιον ἔγινε, καὶ μίαν ἡμέραν ὁ κ. Κονδυλά-
 κης εἰσῆλθε, διὰ νὰ ἰδῆ κατὰ πόσον ἡ ἀπερὶ ναυαγίου προφητεία του θὰ ἐπα-
 λήθει.

«Ἐπὶ τινος προγράμματος, — λέγει, — τοιχοκολλημένον εἰς τὴν εἴσοδον, εἶδα ὅτι ἀπηγορεύετο ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς μὴ συνοδευόμενους κυρίας. Ἀλλὰ τὸ εἶδα ἀφοῦ ἠγόρασα εἰσιτήριον. Ἐκαμα χρῆ-
 σιν τοῦ εἰσιτηρίου μου καὶ εἰσῆλθα ἐλευ-
 θέρως, καίτοι δὲν συνώδεα κυρίαν. Συν-
 ὠδεα ὅμως ἐνὰ κύριον, ἔχοντα ἐξυρι-
 σμένον τὸν μύστακα. Μήπως τοῦτο ἐθε-
 ὠρήθη ἀρκετόν;»
 Ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ κ. Κονδυλάκης ἐπέισθη ὅτι ἡ προφητεία τοῦ ἴτο «μπό-
 σικη» καὶ ὄχι ἡ δουλεία. Διότι, λέγει, ἡ αἰθούσα — θεωρεῖται καὶ στίβος, — ἦτο πλήρης. Καὶ αὐτὸ ἐπληροφορήθη, ὅτι γίνεταί καθ' ἑκάστην. Ἡ ψευδοπαγο-
 δρομία προσελκύει τὴν καλλιτέραν κοι-
 νωνίαν τῶν Ἀθηναίων, τὰ διαθέσιμα τρο-
 χοπέδιλα πλέον εἶνε ὀλίγα, καὶ ὁ χώρος ἀνεπαρκής. Ἄρα ἡ ἐπιχειρήσις εὐδοκί-
 μησε καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχη μέλλον.
 Ἰδοῦ τώρα τὸ πλέον ἐνδιαφέρον μέ-
 ρος τοῦ χρονογραφήματος, ἡ περιγραφή τῆς παγοδρομίας:
 «Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τοῦ θεά-
 ματος, διὰ τὸν βλέποντα μάλιστα πρῶ-
 τὴν φοράν τοιαύτην ἄσκησιν, εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν ὑπνωτισμοῦ. Φαίνονται ὡς ὑπνοβάται πρέχοντες εἰς τὸν περιωρι-
 σμένον ἐκεῖνον γῶρον. Ἡ ἀκαμψία των, τὸ ἀτενὲς βλέμμα καὶ τὸ συρόμενον βῆμα, εἶνε τελείως ὑπνοβατικὰ χαρ-
 ακτηριστικά. Τινὲς φεύγουν ταχεῖς, γύ-
 νονται, εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις ἄλ-
 λοι προχωροῦν ὡς διατόζοντες, μὲ ἀβε-
 βαιάν ἰσορροπίαν. Μία νέα βαδίζει κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι κολλοῦν οἱ πόδες τῆς ἐπὶ τοῦ δαπέ-
 δου καὶ μετὰ δυσκολίας τοὺς ἀποκολλᾷ διὰ νὰ προχωρῇ.
 «Οἱ ἐξησκημένοι διαγράφουν παιγ-
 νιώδεις ἐλιγμούς, οἵτινες ἄλλως εἶνε ἀναγκαῖοι διὰ νὰποφεύγουν τὰς συγκρού-
 σεις. Δὲν ἔλειψαν ἐν τοσούτῳ τοιαῦται συγκρούσεις. Τινὲς μάλιστα, καὶ χωρὶς νὰ συγκρουσθῶν, ἀνετρέποντο, διαποικίλον-
 τες τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον, χωρὶς τὰς πτώσεις αὐτὰς, θὰ περιέπιπτεν εἰς μο-
 νοτονίαν.
 «Οἱ ἀρχαῖοι ἐχειραγωγούντο καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἔκαμον κινήσεις γαργαλιζο-
 μένων. Χειραγωγούντες δὲ καὶ χειρα-
 γωγούμενοι ἐσχημάτιζον συμπλέγματα, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις ἔδιδον τὴν ἰδέαν χοροῦ μὲ ρυθμὸν εὐρύν, ἰδιότροπον καὶ ἀθόρυβον, ὅπως αἱ κινήσεις τῶν διατ-
 τόντων ἀστέρων.
 «Κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην ἀντεπροσω-
 πεύοντο ἐπὶ τοῦ ασφάλτου ὅλοι τῆς νεότητος αἱ ἡλικίαι. Ἀλλὰ μετὰ τῶν νέων, διεκρίνοντο καὶ εἰς ἡλικιωμένους κύριος, ὁ ὁποῖος ὅμως οὐδενὸς τῶν νέων ὑστέρει. Ἦτο ὡς ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν μικροτέρων πλανητῶν.

«—Εἶνε μεγάλη ἡδονή! μού ἔλεγε κατόπιν εἰς ἕξ ἐκείνων, τοὺς ἐποίους εἶδα νὰ ὀλισθαίνουν μετὰ τὴν μεγαλητέραν ἐλευθερίαν ἐπὶ τοῦ στίβου τῆς ἀσφάλτου.

«Καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὸν πιστεύσω. Καὶ χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ καμμία, φαντάζεται, ἐνῶ τοὺς βλέπει, ὅτι ὀλισθαίνουντες ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου, αἰσθάνονται κάτι ἀνάλογον πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς πτήσεως, τὸ ἐπέσκον μόνον εἰς τὰ θυεῖρά μας δοκιμάζομεν. Μετὰ τὰ τροχοπέδιλα ὑπὸ τοὺς πόδας γίνονται ὑπέπτεροι, ἔπως ὁ Ἐρμῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε τοὺς πόδας πτερωτούς.»

«Τὸ πρακτικόν μου πνεῦμα ἐξῆλθε κατηργημένον ἀπὸ τὸ πρῶτον Ἰπποδρόμιον Τσόχα. Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Σκαίτην-Ρέν δὲν εἶνε καθόλου μπόρσιν. Προβλέπω μόνον, χωρὶς νὰ φοβούμαι ὅτι καὶ εἰς τοῦτο θὰ μὲ διαψεύσουν τὰ πράγματα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θανατοῖσιν δέκα τουλάχιστον ἄλλα.»

Αὐτὸ ποὺ γίνεται πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐνας νὰ κάμῃ κάτι νέον καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, θὰ τὸν μιμηθοῦν ἀμέσως ὅλοι, διὰ νὰ μοιρασθοῦν τὰ κέρδη του. Καὶ θὰ ναυαγήσουν ἀσφαλῶς. Ὅσοι θὰ ἐπιδοθῆτε μίαν ἡμέραν εἰς ἐπιχειρήσεις, ἔχετε τὸ ὑπ' ὄψει σας καὶ αὐτό: Νέα πράγματα νὰ δημιουργήτε καὶ νὰ μὴ μιμηθῆτε ποτέ τὰ ὑπάρχοντα, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ἕρον νὰ τὰ τελειοποιήσετε. Τότε μάλιστα.

Σὰς ἀσπίδας ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Ἡθελα κάτι νῆπιονα
 Ἀπ' τῆ λευκῆ σας χάρι,
 Ἀστέρια μου, ὦ ἀθάνατα
 Σεῖς τ' οὐρανοῦ λουλουδία,
 Ποῦ φέγγετε καθένα σας,
 Ἀκοίμητο λυχνάρι,
 Στὸ γαλανὸ τὸ δρόμο τους
 Τὰ ὀλόλευκ' ἀγγελουδία!

Γλυκεῖα σὰς ἔχω συντροφιά
 Στῆς νόχτας τὸ σκοτάδι.
 Κι' ὅταν μὲ λύπη ζῆτην καρδιά
 Καὶ μάτια δακρυσμένα
 Σὲ σὰς ζητῶ παρηγοριά,
 Τότε μ' οὐράνιο χᾶδι,
 Τὰ δάκρυα ἐπὶ μάτια μου
 Στεγνώνοντι ἕνα-ἕνα!

Καὶ συμβουλή μού δίνετε
 Βαθύσοφρ ἀπ' τὰ ὕψη:
 «Γιὰ κάθε τι ποῦ δὲν θὰ βρῆς
 Στὸν κόσμον ὅπως νομίζεις,
 Γιὰ κάθε πᾶγμα ταπεινὸ,
 Κακό, γιὰ κάθε θλίψη,
 Πάντα εὐὸ κοιτάζε ψηλά»
 Κι' ἂν ἴσως καὶ δακρῶσεις,

Θάναι τὸ δάκρυ σου γλυκὸ
 Κι' ἀνάλαφρ ἡ καρδιά σου,
 Σὰν ἔχῃς ἀστρα λαμπερά
 Χρυσὴ παρηγοριά σου!

ΜΕΛΕΘΜΕΝΗ ΔΟΓΜΕΤΟΥ

**ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
 ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**



ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ
 Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Πλοίαρχος Νέμος
 Εἰς τὸν 108ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν
 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
 [108 Διαπλάσειν τοῦ 1908, σελ. 409]

**Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ
 ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ**

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὀδάλια ἐκίνησεν εἰς τὸν ἄερα, ὡς πτερὰ παταλούδας, τὰ πέντε ἐλεύθερα πλέον δάκτυλά της, καὶ ἔπειτα εἶπε: — Δός μου αὐτὰ τὰ πανιά.

Ἡ μικρὰ ἀραπίνα ἐπῆρε τὰς πέντε λευκάς ταινίας καὶ κατεσκεύασε μετὰ αὐτὰς ἕνα στεφάνι διὰ τὰ μαλλιά της, ἕνα βραχιόλι διὰ τὸ χέρι της, καὶ ἄλλο ἕνα διὰ τὸ πόδι της, — τὸ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ ταῖρι τοῦ πάριλα, ποῦ τῆς εἶχε χαρῖσις ὁ Βασιλεὺς.

— Στάσου! τῆς εἶπεν ἡ Μαγδαληνή. Καὶ ἀπὸ τὸ πανέρι τοῦ ἐργοχειροῦ τῆς μητέρας της, ἐπῆρε βελόναν καὶ κλωστήν καὶ ἔρραφεν ἀμέσως διὰ τὴν Ὀδάλιαν μερικοὺς καλλιτεχνικοὺς φιδόγκους, οἱ ὅποιοι συνεπλήρωσαν τὰ κοσμήματα τῆς κεφαλῆς, τῶν καρπῶν καὶ τῶν σφυρῶν.

Ἡ Ὀδάλια ποτέ εἰς τὴν ζωὴν της δὲν εἶχεν ἰδῆ βελόναν. Ἐθαύμασε πολὺ τὸ λεπτόν καὶ στιλπνὸν «σιδεράκι», προπάντων δὲ τὴν τέχνην τῆς μικρᾶς λευκῆς. Πῶς τὸν κατέφερε, ὡς ποῦ νὰ πῆς κίμινο, ἐκείνον τὸν ὥραϊον διπλοῦν φιδόγκον! Καλὲ αὐτὸ ἦτο θαῦμα, μαγεῖα!

— Ἐσὺ θὰ γίνῃς μεγάλη Μάγισσα! τῆς εἶπε.

Καὶ ὅταν ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι της τὸ πάνινον στεφάνι μετὰ τὸν φιδόγκον, ἐβγαλεν ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὸν σουγιᾶν τοῦ Τζάκ. Διότι ἐκεῖ, μέσα εἰς τὴν πυκνὴν τῆς κόμην, τὸν εἶχε κρυμμένον, βαθειά, διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπουν τὰ μαῦρα παιδιὰ, ποῦ ἐνοοῦσαν καὶ καλὰ νὰ τῆς τὸν πάρουν...

Ἦτο δὲ καταχαρούμενη, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε γίνῃ πολὺ ὥραϊα μετὰ τὰ νέα της στολίδια. Αἱ ἀραπίνας τῶν ὀντι δὲν φοροῦν συνήθως παρὰ κάτι βραχιόλια ἀπὸ ψάθαν. Πῶς θὰ ἐζήλευαν ἂν ἐβλεπαν τὴν Ὀδάλιαν τῆς ἐνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀνοίξας ἐν παραπέτασμα ἀπὸ διανθῆ μουσελίνας, τὴν ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλον καθρέπτην.

Ἡ Ὀδάλια ἔμεινε κατάπληκτη. Τί νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ μορφή ποῦ ἐδλεπεν ἔξωθεν ἐμπρὸς της;

Καλὲ, μὴν ἦτο ἡ Λουΐφατὺ, ἡ φίληνάδα της; Ἀλλὰ ὄχι! Ἡ Λουΐφατὺ δὲν εἶχε τέτοιον πρόσωπον, καὶ ἔπειτα ἡ Λουΐφατὺ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε ἡ Μαγδαληνή, ἀφοῦ ἡ μικρὰ Γαλλίς ἦτο λευκὴ, ἐνῶ τὸ πρόσωπον ποῦ ἐβλεπεν ἦτο πρόσωπον Ἀραπίνας.

— Ποιὰ εἶν' αὐτή; ἠρώτησε τὸν Τζάκ.

— Ἐσὺ εἶσαι, ἡ Ὀδάλια.

— Ἐγὼ; μὲ περιπαίζεις. Ἀφοῦ ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ! Καὶ ἤγγισε τὸ στήθος της διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ Ὀδάλια.

— Καὶ ὅμως εἶσαι σύ.

— Καλὲ τί λές; Ἐγὼ, δὺο φορές;..

— Ὅχι. Αὐτὴ εἶνε ἡ Ὀδάλια ἡ ἀληθινή, εἶπεν ὁ Τζάκ δείχνων καὶ ψάφον τὴν μικρὰν Ἀραπίναν. Ἐκεῖ-μέσα εἶνε ἡ Ὀδάλια ἡ ψεύτικη, ἡ εἰκόνα της, τὸ ὁμοίωμά της... πῶς νὰ τὸ πῶ;

— Ἡ σκιά της, τὸ εἰδωλὸν της, προσέθεσεν ἡ Μαγδαληνή.

Ἀλλ' ἡ Ὀδάλια δὲν ἐνοοῦσε τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἐξηκολούθει νὰ μένη ἐκπληκτη καὶ κάπως φοβισμένη. Καὶ ὅμως, ὅσον ἐβλεπε τὸ ἵνδαλμά της μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ἐπίθετο ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ἴδια. Διότι ἂν δὲν ἀνεγνώριζε τὰ μάτια της, τὸ στόμα της, τὸ πρόσωπόν της, ἀνεγνώριζεν ὅμως τὸ ξέθωρον φόρεμά της, ἀπαράλλακτον, τὰ βραχιόλια της, τὸν πάριλα τοῦ Βασιλέως καὶ τὸν σουγιᾶν τοῦ Τζάκ, τὸν ὅποιον ἐκρατοῦσε ἐπὶ χέρι της...

Σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίασε τὸν καθρέπτην.

— Θέλω, εἶπε, νὰ ἐγγίξω τὴν ἄλλη Ὀδάλια, τὴν ψεύτικην...

Ἀπλωσε τὸ χέρι διὰ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄλλο «ἐγὼ» της, ἀλλὰ φραγμὸς τὸ ἐσταμάτησε. Ἦτο κάτι σκληρὸν καὶ

κρύον... Καὶ ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκληρὸν καὶ τὸ κρύον, ἡ εἰκὼν ἔμενε. Ἡ ἄλλη Ὀδάλια ἔκαμνεν ὅτι καὶ ἡ πρώτη. Ὡμιλοῦσε, ἐγελοῦσε, ἐπερπατοῦσε ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω, ἐχόρευε. Διότι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ τῆς Ὀδάλιας πρὸς τὴν Ὀδάλιαν ἐτελείωσε μ' ἕνα χαριτωμένον χορὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ μικρὰ Ἀραπίνα, ἐνθουσιασμένη μετὰ τὴν εἰκόνα της, ἔδειξεν ἔλθῃ τῆς τὴν εὐκνησίαν καὶ τὴν τέχνην, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς οἰκογενείας Φάμπρ.

— Καὶ τώρα μάθημα! εἶπεν ὁ Τζάκ. Ἀλλ' ἡ Ὀδάλια δὲν ἤκουε. Ὁ καθρέπτης τὴν εἶχε ξετρελάνῃ καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ τὸν ἀφίσῃ.

— Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ἐπανάλαβεν ὁ Τζάκ.

Ἡ Ὀδάλια ἔκαμε κίνημα ὡς νὰ ἔλεγε: «Τί μὲ μέλει γιὰ τὸ μάθημα!..»

— Ἄν δὲν ἔλθῃς ἀμέσως ἐπὶ ἄλλο ἄλλο δωμάτιο νὰ καθήσῃς γιὰ τὸ μάθημα, σοῦ παίρνω τὸ σουγιᾶ! τὴν ἐφοβέρισεν ὁ Τζάκ.

Ἡ Ὀδάλια ἐνευσε, ὅτι μετὰ τὸν σουγιᾶν τὸν ἴδιον θὰ ἠμύνετο...

Ὁ κύριος Φάμπρ, ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἐφώνησε πρὸς τὸν υἱὸν του!

— Τζάκ, τιμώρησέ την!

Δὲν ἐπερίμενεν αὐτὴν τὴν σύστασιν, διὰ νάρχισις ὁ μικρὸς τὸ ἐκπολιτιστικὸν του ἔργον. Ἡ Ὀδάλια ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὰ ὄπλα καὶ τὰ κουρέλια, ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἤρχιζεν ἡ τιμωρία. Τὴν ἐπλησίασεν ἀποτόμως καὶ τὴν διέταξε:

— Δός μου τὸ στεφάνι σου!

Ἡ Ὀδάλια ἔκαμε νὰ τὸ προφυλάξῃ. Ἀλλ' ὁ Τζάκ, μετὰ ταχὺ κτύπημα τὴν ἠνάγκασε νάρχισις τὸν σουγιᾶν, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω. Ὁ Τζάκ τὸν ἐσήκωσεν ἀμέσως. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἀραπίνα ἔσκυπτε καὶ αὐτὴ διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ, ὁ Τζάκ τῆς ἐτρέβηξε τὸ στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἔμεινε ἐπὶ χέρια του.

— Τζάκ! ἐφώνησε πάλιν ὁ κ. Φάμπρ ἄναψε ἕνα σπύρτο καὶ κάψε τὸ στεφάνι ἐμπρὸς της.

Ὁ Τζάκ ἔτριψεν ἐν πυρεῖον, ἐκράτησεν ἄνωθεν τῆς φλογὸς τὸ στεφάνι, καὶ ἡ φλόξ τὸ ἤγγισε, τὸ ἐγλυψε, τὸ κατεβρόχθισε.

Ἡ Ὀδάλια ἀπέμεινε κατάπληκτη. Εἶδεν ὅτι εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Λευκοῦ Ἀρχηγοῦ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νάντισταθῆ. Ἦτο δυνατός, ἔξυμνος, καὶ εἶχε θέλησιν, ἐπιβολήν.

Νικημένη ἡ μαθήτρια, μετὰ κατεβαμένον κεφάλι, μετὰ κρεμασμένα χέρια, ἐπῆγε κ' ἐκάθησε ἡσυχά-ἡσυχά διὰ νὰ κάμῃ μάθημα.

Ὁ Τζάκ τῆς εἶπε:

— Ἀφοῦ σήμερα δὲν ἤθελες μάθημα, θὰ κάμῃς περισσότερο. Θὰ σοῦ μάθω ἑπτὰ λέξεις.

Ἡ Ὀδάλια ἀπήτησε μ' ἐνθουσιάζομεν:

— Μοῦ ἀρέσει τὸ «περισσότερο» μάθημα!

Ὁ Τζάκ ὑπηγάρευσε τὰς λέξεις τοῦ μαθήματος:

— Οἱ Λευκοὶ εἶνε δυνατότεροι ἀπὸ τοὺς Μαῦρους. Καὶ ἡ Ὀδάλια εἶπε:

— Θαυμάζω τὴ δύναμι τῶν Λευκῶν! ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ Ὀδάλια μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ Ἀρχηγοῦ Βασιλέως καὶ τῶν Λευκῶν.

Ἡ Ὀδάλια ἦτο ἐπιμελής, προσεκτικὴ, εὐαίσθητος καὶ εὐγνώμων.

Ἐκαμνε τεραστίας προόδους. Τὸ μάθημα παρετίνατο πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ ἐνοοῦν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζάκ, μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας, ὥμιλοῦσεν εὐχερίστατα τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν, μετὰ τὸ πτωχὸν καὶ εὐκόλον ἄλλως τε λεξιλόγιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μικρὰ ἀργία ἦτο πολὺ φιλάρεσκῃ, ὁ διδάσκαλός της τῆς ἐχάρισε χάνδρες, κορδέλες καὶ κουρέλια διὰ νὰ κινήσῃ καὶ νάνταμειθῇ τὸν ζῆλόν της.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐτελείονε τὸ μάθημα, ἡ Ὀδάλια ἤκουσεν, εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἰργάζετο συνήθως ἡ κυρία Φάμπρ, ἕνα κρότον ρυθμικόν, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἦτο συνειθισμένη.

— Θέλω νὰ ἰδῶ, εἶπε.

— Στάσου νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα, εἶπεν ὁ Τζάκ.

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἀμέσως. Καὶ ἐσηκώθη.

— Δὲν θὰ ἰδῆς τίποτα, οὔτε σήμερα οὔτε ποτέ, ἂν δὲν ξανακαθῆσῃς ἀμέσως, ἐπὶ στιγμῆ! ἐφώνησεν ὁ Τζάκ, χωρὶς κινήματα θυμοῦ, ἀλλὰ μετὰ σταθερὸν βλέμμα πλήρες ἐπιβολῆς.

Ἡ Ὀδάλια ἐξανακάθησε καὶ εἶπε:

— Ὑπακούω γιὰ τὴ φωτιά που ἔχεις ἐπὶ τὰ μάτια σου.

Μετὰ τὸ μάθημα, ἡ κυρία Φάμπρ ἔκραξεν ἡ ἴδια τὴν Ὀδάλιαν καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλα νὰ ἰδῆς.

Καθημένη ἐμπρὸς εἰς μίαν ραπτομηχανήν, τὴν ὅποιαν ὁ σύζυγός της, μετὰ μύριους κόπους καὶ ἀγῶνας εἶχε κατορ-

θώσῃ νὰ φέρῃ ἕως ἐκεῖ, ἡ κυρία Φάμπρ ἔρραπτεν ἐν ὥραϊον κρετῶν ἀνθοστόλι-

στον.

Ἡ Ὀδάλια ἐγούρλωσε τὰ μάτια βλέπουσα τὴν θαυμασίαν μηχανήν, ποῦ ἔρραπτε μετὰ τὴν ταχύτητα. «Ὡς ποῦ νὰ φῆρῃς νὰ ἰδῆς» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἡ βελόνη εἶχε κάμῃ ὀλόκληρον τὸν γυρον τοῦ μεγάλου ἐκείνου τεμαχίου ὑφάσματος, τὸ ὅποιον ἦτο κόκκινον, πράσινον καὶ γαλάζιον.

— Εἶνε φόρεμα δικό σου; ἠρώτησε τὴν οἰκοδέσποιναν ἡ μικρὰ Ἀραπίνα.

— Ὅχι! Εἶνε φόρεμα γιὰ σέ.

Ἡ Ὀδάλια, ἀκούσασα αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐπύταξε τὸν Τζάκ καὶ τὴν Μαγδαληνήν, ὡς νὰ ἐρωτοῦσε: «Ἄκουσα καλὰ;»

Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἀλάλη ἔπειτα ἠρώτησε περιχαρῆς:

— Καὶ τὸ ἔκαμες μετὰ τὸ μυτερὸν σιδεράκι ποῦ τρέχει μοναχὸ τοῦ στο μικρὸ σπιτάκι;

— Ναί! δὲν βλέπετε;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Φάμπρ, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν μηχανήν τὸ ἀνθοστόλιον ὑφάσμα καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν Ὀδάλιαν. Ἡ μικρὰ Ἀραπίνα τὸ ἐβαλεν ἐπάνω της καὶ ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν καθρέπτην. Πῶς ἔκαμάρωσε τὸν ἑαυτὸν της μετὰ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο φόρεμα! Καὶ ὡς πτερωτὴ ἐπέταξε πρὸς τὸ χωρίον φωνάζουσα:

— Οὔτε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀρχηγοῦ Βασιλῆα δὲν ἔχει φόρεμα σὰν τὸ δικό μου!

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ συνήτησεν ἡ Ὀδάλια εἰς τὸν δρόμον, ἦτο ἡ μικρὰ της φίλη Λουΐφατὺ.

«Ὅταν εἶδε τὴν Ὀδάλιαν, τῆς εἶπε: — Ἐλεγα πῶς ἦταν καμμιὰ βασιλισσα...»

Καὶ περιεργάσθη τὸ καινούργιον φόρεμα μετὰ βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ φθόνου. Διότι ἡ πτωχὴ Λουΐφατὺ δὲν εἶχε οὔτε κἂν καλὴν... Ἐφοροῦσε μόνον μίαν ζώνην ἀπὸ βούρλα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκρέμαντο μέχρι τῶν γονάτων της μακρὰ ἄχυρα καὶ ἄλλα ξηρόχορτα.

— Βλέπετε; τῆς εἶπεν ἡ Ὀδάλια. Τώρα εἶμαι εὐμορφή σὰν τὲς γυναῖκες τοῦ Βασιλῆα!



«Ἡ Ὀδάλια ἀπέμεινε κατάπληκτη...» (Σελίς 133, στ. α'.)

— Πρόσεχέ το! τής εσύστησεν ή φίλη της.

— Δεν φοβούμαι. "Αν θελήσουν να μου τὸ πάρουν, θὰ κάμω πόρινα τὰ μάτια μου, σὰν τοῦ Λευκοῦ, καὶ θὰ πῶ τὰ λόγια ποῦ λέει κ' ἐκεῖνος.

"Ἐπειτα συνήντησε τὴν κακὴν Δ' Γκαντούρ.

— Ποῦ τῶκλεφες αὐτὸ τ' ὠραῖο πανί; τῆς εἶπε.

— Δὲν τῶκλεψα καθόλου. Ἡ μεγάλη Δευκὴ Ἀρχηγίνα μου τὸ χάρισε.

— "Ἐτσι ἔ; Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε γιὰ τὰ μούτρα σου. Οὔτε οἱ γυναῖκες τοῦ Ντα-Σαγκουὶ δὲν ἔχουν τέτοιο. Καὶ σὺ εἶσαι σκλάβο. Θὰ πάω νὰ πῶ τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ Βασιλιᾶ, πῶς ἔχεις ἓνα ὠραῖο φόρεμα γι' αὐτή.

— Καλέ, σὺ τὸ ἀπαγορεύω! Αὐτὸ τὸ πανί τὸ κέρδισα μὲ τὴν ἐργασία μου. Οὔτε τῆς μάννας μου τῆς ἴδιας δὲ θὰ τῶδινα!

("Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΟΛΕΤΟΣ, Ο ΞΥΛΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ

"Ἦτο μίαν φοράν ἓνας πτωχὸς τεχνίτης, ὀνομαζόμενος Κύρ Βαγγέλης, ὁ ὁποῖος κατεσκευάζε κοῦκλες διὰ κάποιον θεατρικὸν ἀνδρεικέλλων. Ἐσκάλιζε τὰ κεφάλια καὶ τὰ χέρια ἀπὸ ξύλου, καί, ὅπως τοῦ ἐκάπνιζε, πότε τοὺς ἔκαμνε τὴν γρυπὴν μύτην τοῦ Καραγκιόζη, πότε τὴν χονδρὴν μυτάραν τοῦ Φασουλῆ καὶ πότε τὴν κομψὴν μυτούλαν τοῦ αἰθρ-Νιόνιου. Ἡ γυναῖκά του, ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα, ἔντυνε τ' ἀνθρωπάκια μὲ διάφορα κουρέλια, ποῦ τ' ἀγόραζε ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, συνέβη νὰ κάμῃ ἓνα ὀλόκληρο ἀνθρωπάκι ἀπὸ ξύλο, μονοκόμματο, καὶ αὐτὸ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν γυναῖκά του νὰ τὸ ντύσῃ.

— Εἶνε δική μου δουλειά, εἶπε· εἶνε τὸ ἔργον μου, εἶμαι ὁ δημιουργὸς τοῦ θὰ βάψω ἄσπρη τὴν τραχηλιά του, κόκκινο τὸ μανδύα του, πράσινο τὸ παντάλονι του, τριανταφυλλίες τίς κάλτσες του, ἔτὰ βερνικωμένα ὑποδηματάκια του θὰ βάλω φιογκάκια, καὶ ἔτσι θὰ φαίνεται σὰν εὐγενὴς ἰκτότης!

— "Ὅπως ἀγαπᾶς, εἶπεν ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα, δυσηρεστημένη ὀλίγον ποῦ ἐπεριφρονούσαν τὴν ἐργασίαν τῆς δὲν θὰ τοῦ λείπῃ πιά παρὰ ἡ μιλιὰ καὶ τὸ βάπτισμα.

— "Ὅσο γιὰ τὸ βάπτισμα, τὸν βαπτίζω ἀμέσως καὶ τὸν βγάνω Φολέτο! "Ὅσο γιὰ τὴν μιλιὰ... ἄς ἔχῃ καὶ μιλιὰ! Καὶ ταῦτα λέγων ὁ τεχνίτης, ἀδείασεν ἓνα ποτήρι κρασί, καὶ ἔπειτα ἐσκάλισεν ἐπιτήθεια, μὲ τὴν ἄκρην τοῦ μαχαίριδιού του, τὸ στόμα τοῦ ἀνθρωπάκου. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίν του

ὄταν, ἀπὸ τὸ μικροῦταίκο στόμα τοῦ Φολέτου, εἶδε νὰ βγαίῃ μὴ γλωσσίτσα κατακόκκινη!

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμνε ὁ κύρ Βαγγέλης, ἀδειάζων ἓνα ποτήρι κρασί· βλέπω πῶς δουλεύω καλλίτερον ἀπ' ὅ,τι ἐνόμιζα...

Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ πῆ ἔτῃ γυναῖκά του τί εἶδε ἢ μᾶλλον τί ἔδλεπε, —διότι ὁ Φολέτος ἐξασκοιοῦσε νὰ του βγάξῃ τὴ γλῶσσα καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ...

— Θὰ χωρίσω, ἐσκέφθη, τὰ δέκα δάκτυλα τῶν χειρῶν του νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ!

Καὶ ἄρχισε νὰποχωρίζῃ μὲ τὸ ἐργαλεῖόν του τὰ δακτυλάκια τοῦ Φολέτου. Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὸ χῶρισμα, ὁ ἀνθρωπάκος ἀπλωσε τὰ χέρια του μὲ τὰ δάκτυλα ἀνοικτά, καὶ ὁ κύρ Βαγγέλης ἐδέχθη κατάμουτρα δυὸ ὠραῖοτατες μουντζες.

— Μπᾶ τὸ τέρας! ἀν' κραξέ. Ἀκούεις ἐκεῖ νὰ μουντζόνη τὸν ἀφέντη του, τὸ δημιουργό του!.. "Ἐτσι μούρχεται... νὰ τοῦ χωρίσω τώρα καὶ τὰ πόδια. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ τὰ κάμῃ;

Ὁ κύρ Βαγγέλης ἐγένισε πάλι τὸ ποτήρι του, —πρᾶγμα τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν παρέλειπε νὰ κάμῃ κάθε ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πιάσῃ τὸ ἐργαλεῖον, (καὶ ὁ Θεὸς πλεόν ξεύρει πῶς ἐφορᾶ τὴν ἡμέραν!..) "Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ μαχαίρακι του, ἐχώρισε τὰ ἐνωμένα ποδαράκια τοῦ Φολέτου καὶ τοῦ ἔκαμε δύο κομψὰ ὑποδήματα μὲ τακούνια; τὰ ὅποια ἐβερνίκωσεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἀλλὰ μόλις ἄφισε τὸ πινέλο γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ ποτήρι, ὁ Φολέτος τοῦ ξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια, ἐγλύστησεν ὡς τὸ πάτωμα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Εἰς τὸν κρότον ποῦ ἔκαμνε ὁ ἀνθρωπάκος πίπτων, ἡ κυρὰ-Βαγγέλαινα σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Βαγγέλη, πρόσεχε! τοῦ εἶπε· πίνεις πολὺ καὶ τὰ χέρια σου τρέμουν... νὰ, σούπεσε ὁ Φολέτος σου καὶ παρ' ὀλίγο νὰ σπάσῃ...

Νὰ σπάσῃ;... Τί λές, καλέ! Ὁ ἀνθρωπάκος ἔτρεχε σὰν τρελλὸς κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα. Ὁ κύρ Βαγγέλης ὁμως, ὑπερήφανος διὸ τὸ δημιουργημά του, ἀλλὰ καὶ στενοχωρημένος διὰ τὲς τρέλλες του, δὲν ἐτόλμησε νὰ πῆ τίποτε ἐτῃ γυναῖκά του.

Μὲ πολὺν κόπον, κινδυνεύσας νὰ πέσῃ πολλές φορές, συνέλαβε τελοσπάντων τὸν ἀνθρωπάκον του, τὸν ὅποιον ἔστησε μὲ θυμὸν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάτσε κ'εἰ πρόνιμα, εἰδεμὴ θὰ σοῦ δέσω τὰ πόδια! — Μὴ λές ἀνοησίες, Βαγγέλη! εἶπε μὴ φίλη φωνή.

— "Α, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γυναῖκα! ἐγὼ δὲν λέω ἀνοησίες!

— "Ε! εἶπεν ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα ἐκπληκτῆ· τί ἐπαθε; σὺ μίλησα ἐγὼ; — Χά, χά, χά! Μὲ τὴν Βαγγέλαινα τᾶθαλε! ἡκούσθη πάλιν ἡ φίλη φωνή. Τότε ὁ κύρ Βαγγέλης ἐκατάλαβε, ὅτι μιλοῦσε ὁ ἀνθρωπάκος του.

— "Ὡ! ἐσκέφθη ἓνας ξύλινος ἀνθρωπάκος, καὶ νὰ μιλῇ, καὶ νὰ περπατῇ... κανέναν ποτὲ δὲν ἔκαμε τέτοιο πρᾶγμα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ Θεό!

Ἀλλὰ τὸ καμάρι τοῦ κύρ Βαγγέλη δὲν ἐθάσταζε πολὺ. Ὁ Φολέτος ἐσκουφε ἐτὸ ποτήρι τοῦ μαστορῆ του, καὶ ἄρχισε νὰ ρουφεᾷ τὸ κρασί μὲ τὴ γλῶσσά του, ὅπως πίνουν τὰ σκυλιά.

Ὁ Βαγγέλης ἐδοκίμασε νὰ τὸν τραβῆξῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος τοῦ ἔστειλε μὴ μούντζα κ' ἐχώθη ἀκόμη βαθύτερα ἐτὸ ποτήρι.

— Μωρέ, θὰ πέσης μέσα! τοῦ εἶπε σιγὰ-σιγὰ ὁ κύρ Βαγγέλης.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Φολέτος τοῦ ἔδωσε μὴ κλωτσιὰ κ' ἐξηκολούθησε νὰ πίνῃ.

— Ἀφισέ μου τουλάχιστον λιγάκι καὶ μείνα!.. μὰ φτάνει, σέ παρακαλῶ!

Τὸν ἔσπρωξε καί... μπλοῦμ!.. ὁ Φολέτος πῖπτε μέσα ἐτὸ κρασί μὲ τὸ κεφάλι.

— Δὲ σοῦ τᾶλεγα; ἔκαμνε ὁ κύρ Βαγγέλης, καὶ τὸν ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ ποτήρι μούσκεμα.

— "Α, τὸν κακόμοιρο τὸ Φολέτο! ἐστέναξεν ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα, ἡ ὅποια εἶδε τὴν βουτιάν, ἀλλὰ χωρὶς νὰκούσῃ τὸν διάλογον, —διότι ἦτο ὀλίγον κωφὴ, —τώρα, βλέπω, τὸν μαθαίνεις καὶ τὰ βίτσια σου...

— "Ἐτσι φαίνεται!..

Ὁ Βαγγέλης ἀδείασε τὸ ποτήρι του διαμιάς, διὰ νὰ μὴ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια ὁ Φολέτος. Ἀλλ' ἦτο ἀργά· Ὁ ἀνθρωπάκος εἶχε πῆ μὲ τὸ παραπάνω κ' ἐτρέκλιζεν εἰς τὸ τραπέζι μεθυσμένος.

Ὁ τεχνίτης ἐγένεσε, κρυφὰ ἐτῆν ἀρχή, διὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Βαγγέλαινας... "Ἐπειτα ἔβαλε τὸν Φολέτο ἐτὸ πάτωμα, καὶ τὸν ἄφισε νὰ παραδέρῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ τὰ ἄστεϊα κινήματα τῶν μεθυσμένων. Ὁ τεχνίτης ἐγέλοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. "Ἐτσι γελοῦμε καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά μας, ὄταν τὰ βλέπομεν εἰς ἄλλους... Ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα ὅμως, βυθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς δὲν ἔβλεπε τίποτε.

"Ἐξάφνα ὁ Βαγγέλης ξεφωνίζει: — Ὁ Φολέτος καίγεται!

Ἡ κυρὰ Βαγγέλαινα κυττάζει... Ἀλήθεια! Ὁ ἀνθρωπάκος εἶχε πληγιάσῃ ἐτὸ τζάκι—διὰ νὰ στεγνώσῃ βέβαια,—πῆραν φωτιά τὰ φρεσκοβερνικωμένα ὑποδήματά του, καὶ τώρα ἐκαίγεται ὀλόκληρος!

— Ἀλλῃ φορά, Βαγγέλη,— ἔλεγε μὲ τὴν ψιλή του φωνή,— νὰ μὴν ξαναπῆς! Ἀκούς;

Μισοκαμμένον καὶ κατὰμαυρον τὸν ἐβγαλεν ὁ κύρ Βαγγέλης ἀπὸ τὴν φωτιάν.

— Κρίμα τοὺς κόπους σου! ἐψιθύρισεν ἡ Βαγγέλαινα.

— Ἀχ! καὶ ἦταν σὰν ζωντανός! ἐστέναξεν ὁ Βαγγέλης ἐτοιμὸς νὰ κλάψῃ. Ἐγὼ φταῖω! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφίσω νὰ πῆ!..

— Ἄντρα, παραμιλῆς! εἶσαι μεθυσμένος!... πῆγαίνε τώρα νὰ κοιμηθῆς... Ὅποιος πίνει, βλέπει κ' ἀκούει πρᾶγματα διαβολικά...

— Φολέτο μου! κακόμοιρε Φολέτο! Καὶ ὁ Βαγγέλης ἔρριξε τὸ λείψανόν του ἐτῃ φωτιά. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ τζάκι ἀκόμη, ὁ Φολέτος τοῦ ἐβγαζε τὴ γλῶσσά του,— κόκκινη γλωσσίτσα σὰν φλόγα.

"Ἐπειτα ὁ Βαγγέλης ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, διότι εἶχε διάθεσι νὰ κλάψῃ τὸ ἔργον του, ποῦ ἐτελείωσε τόσον ἐλεεινά.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀξιουμνημένον ἐκείνην ἐσπέραν, ὁ Βαγγέλης δὲν ἐξανάκαμε ἀνθρωπάκον ποῦ νὰ μιλῇ καὶ νὰ περπατῇ σὰν τὸν Φολέτον... Καὶ αὐτὸ βέβαια, διότι ἀπὸ τότε ἔπαυσε νὰ πίνῃ πολὺ καὶ νὰ μεθᾷ.

Δὲν τὸ εἶπεν ἡ Βαγγέλαινα; «Ὁποῖος πίνει, βλέπει καὶ ἀκούει πρᾶγματα διαβολικά». Μὲ ἄλλους, λόγους ἔχει παραισηθήσεις...

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΗΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1908

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται, κατὰ τὸν Κανονισμόν, παρὰ μόνον ἑσὶ μοῦ ἔστειλαν ἐμπρόθεσον, ἰδιόχειρον, γενικὴν καὶ λεπτομερῆ Σημείωσιν τῶν Ἐδυσήμων, τὰ ὅποια ἔλαβαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1908 (1 Δεκεμβρίου 1907 — 30 Νοεμβρίου 1908.) Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαμαρωμέννος Βασιλιᾶς, ἔλαβεν ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Μαμαρωμέννος Βασιλιᾶς, Ἐουθρά Γαλέρα, Ραμπαγᾶς καὶ Κόνικκος Βράχος, ἐν ὄλῳ Ἐῦσημα 168.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήνω ἡ Ἐλλάς, 102.—Ἐὐχὴ τῆς Μάννας, 97.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, 72.—Ἐλευθέρος Ἐλληρ, 55.—Αἰγυπία Βασιλιᾶς, 55.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φῶς τῆς Νυκτός, 54.—Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου, 50.—Παλλάς, 48.—Μαγαμένη Γαζία, 47.—Ἐλευθέρος Ἐλληρ, 46.—Ἐλκούδα, 45.—Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 44.—Ἐνωσις ἡ Θάνατος, 42.—Γαλανόλενη Σημαῖα, 41.—Φοῖβος Ἐυῶτας, 40.—Φιλελευθερος Ἐλληρ, 38.—Πισσις - Παίρις, 35.—Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος, 35.—Ἐλαδοφόρος, 34.—Αναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, 34.—Κύννος Μιτυληνῆς, 33.—Ἐθνικὸς Ἐγωισμὸς, 32.—Μυροβόλος Χαραυγῆ, 30.—Μιμῶς Δόγης, 30.—Κίρκη, 29.—Μιμῶς Διαβολάκι, 29.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀπορόμητος Γυμνασιόπου, 25.—Νικηφόρος Οὐρανός, 22.—Συριαὴ Ναυτοπούλα, 21.—Ζήνω ἡ Διάπλασις, 19.—Γιάννης Ἀγιάννης, 19.—Ἐνθουσιώδης Ἐλληρ, 18.—Γρηγόριος ὁ Πέμπτος, 16.—Ἐλληνοπαῖς ὁ Ἀλεξανδρούς, 14.—Διμήν Χίου, 13.—Ρίζοσαύτης, 13.—Φῶρος Μιτυληνῆς, 13.—Θυελλώδης Οὐρανός, 10.—Ναταργος τῶν Ἀσιακῶν, 10.—Χιόνι τοῦ Ταυγῆτου, 10, κτλ. κτλ. (Οἱ λαβόντες κάτω τῶν 10 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.)

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των κατὰ τὸν Κανονισμόν. Ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸ Φῶς τῆς Νυκτός, τὸ Ἐνωσις ἡ Θάνατος καὶ τὴν Ἐὐχὴν τῆς Μάννας, εἰ ὅποιοι μοῦ ἔστειλαν Γενικὴν Στατιστικὴν ὁλων τῶν Ἐδυσήμων τοῦ 1908 καὶ μ' ἐβοήθησαν οὕτω εἰς τὴν διαλογὴν καὶ τὴν ἐξέλεξιν τῶν Σημειώσεων. Καὶ τοῦ χρόνου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΜΑΣ

δὲν θὰ γίνῃ σήμερον, ὡς εἶχεν ὀρισθῆ, ἀλλὰ μίαν ἄλλην ἡμέραν μετὰ τὸ Πάσχα. Ἡ ἀναβολὴ αὐτῆ ἐγένε, διότι δύο ἐκ τῶν μελλόντων νὰ ὀμιλήσουν κατὰ τὴν προσπερίδα, οἱ κ. κ. Δ Κακλαμῆνος καὶ Ν. Ἀσκαρῆς, ἀναγκάζονται νὰπουσιάζουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Καὶ πάλιν ἡ Τριακονταετηρίς μας θὰ ἔορτασθῇ εἰς τὸν Παριανόν. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐπωφεληθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς αἰουσίας ἀναβολῆς διὰ νὰ καταρτίσῃ ἐν προγράμματι ἀκόμη τελειότερον, τὸ ὅποιον εἰς τὸ προσεχὲς θὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Μὰ εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφετε, Ἡγὼ τῆς Διμῆς; Δὲν τὰ πιστεύω... εὐὸ φαίνεται ὅτι ἦθελες νὰστειωθῆς. Ὅπως δὴποτε, παρασμένα-ἔξασμένα Ὁ Ἀζαρίας, ἡ Τρισεύγενη καὶ ὁ Κέρβερος σ'εὐχαριστοῦν πολὺ ποῦ τοὺς ἐνθυμήθης. Ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ Μαγικάς Εἰκόνας.

Ἡ «Μικρὰ Μαύρη Βασιλοπούλα», Μεγαλοῦργὸν Παίρις, ἐγάλασε κόσμον πέρου ποῦ ἐπρωτοδημοσιεύθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαια, ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν... «Βοεροπούλαν». Διὰ νὰ εἶνε ἔξογον ἐν διηγήματι δὲν ἀπατεῖται ἀπολύτως νὰ εἶνε πατριωτικὸν καὶ νὰ τελειῶνῃ μὲ θάνατον ὑπὲρ πατρίδος.

Ὁραῖότητα γράφετε, Μητροικὴ Σιοργή. Ναι, ἀκριβῶς, αὐτὸ ἐπιδοκίω μὲ τοὺς Διαγωνισμοῦ μου: νὰ ἐξασκῶ τοὺς φίλους μου εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Δι' αὐτὸ οἱ Διαγωνισμοὶ μου εἶνε ποικιλιότεροι καὶ ἀφρονώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλου περιοδικῶ.

Ἐβῶρω κ' ἐγὼ, Αἰγυπία Ἀριστοκρατίας, διατὶ ἡ Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου λαμβάνει τὸ φύλλον προτιότερα; Ἐβῶρω μόνον ὅτι ἐγὼ τὰ παραδίδομαι ὅλα μαζί, τὴν ἴδιαν ὥραν, εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Φιλήσῃ μου τὰδέλεξα σου ποῦ μὲ ἀγαποῦν τόσον πολὺ καὶ χαλοῦν μαζί σου τὸν κόσμον ὄταν ἔρχεται τὸ φύλλον...

"Ὁχι, Ἀνακόμων, μόνον ἐνὸς φυλλαδίου λύσεις γράφονται ἐπὶ ἐκάστου φύλλου Ἀυσοῦ χάρτου. Ὄταν γράφονται δύο ἢ περισσοτέρων μαζί, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον τοῦ ἐνός. Ἄλλ' ὁ Χάρτης τῶν Ἀύσεων εἶνε μόνον διὰ τὰς λύσεις. Ὅλα τὰλλα εἰμπορεῖς νὰ τὰ γράψῃς εἰς χαρτὶ ἰδικόν σου.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐσπαθώματα, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανίας. Ἐγὼντι προοδεῖ πολὺ ὁ Σύλλογός σας «Σέτις», εἰς τὸν ὅποιον εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα. Θεμερὰ συγχαρητήρια

διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Εὐγε, μὲ τιμᾶς! Πραγματικῶς, Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, ἀπὸ τὸ Σχολεῖον σᾶς λαμβάνω τὰ ὠραιότερα γράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἰδικὰ σου. Φιλήσῃ μου τὸν Ἀντιναύαρχον καὶ πέ τοῦ νὰ εἶνε πάντα φρόνιμο καὶ καλὸ παιδί.

Καθόλου δὲν εἶχα λημονήσῃ, Ρέμβη. Ἀησμοιοῦνται ἐβόλοια φίλοι σὰν ἐσεῖ; Ἡ σιωπὴ σου μ' ἐλυπόησε βέβαια, ἀλλ' ἄφοκ πρόκειται τώρα νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς, δὲν πειράζει.

Καλὰ σᾶς εἶπεν ὁ καθηγητῆς σας, Μυροβόλον Ἰον. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰσθε συνδρομηταί· πρέπει νὰ λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Τότε ἡ ψῆφισμα εἶνε τέλει.

Μαργαρίτα Μ., σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφετε. Ναι, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας: νὰ συνειθίζουσι τὰ παιδιὰ μου νὰ ἐκθέτουν τὰς ἰδέας των καὶ νὰ ὀρθογράφουν. Νὰ ἤξευρες καὶ πόσοι ἄλλοι ὀφείλουν τὸ καλὸν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μας!

Ὁραῖοτάτη ἡ ἐπιστολὴ σου, Ζιχὰ-Χανόμ. Πολὺ σωστὰ ὅσα λέγεις διὰ τὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν ποῦ κάμνουν εἰς τὰ Σχολεῖα μας. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μᾶθη κανεὶς νὰ γράφῃ εὐμορφα, ἀληθινά, ὄταν γυμνάζεται εἰς μίαν γλῶσσαν, ἢ ὅποια δὲν γράφεται παρὰ εἰς τὰ Σχολεῖα. Καλαὶ καὶ αὐτὰι αἱ ἐκθέσεις διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀληθινῆς ἀλλὰ χρειάζονται καὶ ἄλλαι. Καὶ ἀπὸ αὐτὰς σᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ κάμνῃτε ἡ Διάπλασις.

Τὸ Ἄστρον Ἐσπερινόν — Ἀγγλὸς φίλος μου, γνωρίζων θαυμασίως τὴν νεοελληνικὴν, —μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Ἀλφεικτόν: «Ἐγὼ χαίρομαι ὅτι εἶμαι συνδρομητῆς τῆς καλῆς Διαπλάσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἐκέρδινα πολλοὺς φίλους καὶ πολλὰς φίλας Ἑλληνίδας... Ἐκάματε βεβαίως μέγα ἔργον διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ χίλιοι Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες ποτὲ δὲν θὰ σᾶς λημονήσουν.» —Καὶ αὐτὰ, διὰ τὸ ὅποια εὐχαριστῶ θερμῶς, ἐπ' εὐκαίρῃ τῆς παρασημοφορίας.

Καὶ σένα, Ἀἰθρα τοῦ Πηλίου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Μὲ πόσην μου χαρὰν θὰ σ' ἔβλεπα ἂν ἐρχόσουν καμμιὰ φορά στὴ γλυκειὰ σου Ἑλλάδα!.. Ἐληφθῆσαν ὅλα. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Παλλάς, τὸ πουλάκι μου μοῦ εἶπε, ὅτι ἔγραψες κάτι τι πολὺ εὐμορφοῦν, πολὺ τρυφερόν διὰ τὴν Λεῖκαν τῆς Γιαγιάς. Δὲν μοῦ τὸ στέλνεις νὰ τὸ διαβάσω καὶ ἐγὼ;

Καὶ ἄλλο πρῶτον Βραβεῖον παίρνει σήμερον ὁ Μαμαρωμέννος Βασιλιᾶς. Ξεφῆρετε πόσα Βραβεῖα ἔχει πάρῃ ἔως τώρα, εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν; Ἐπειτὰ Πρώτα, ἔνδεκα Δεύτερα, τέσσαρα Τρίτα, δεκαεννέα Ἐπᾶνους καὶ ἔξ Ἐδυσήμους Μνείας! Τὰ ὅποια τοῦ ἔδωκαν ἐν συνόλῳ Βεβλία ἀξίας 100 περὶπου δραχμῶν! Πραγματικῶς σπάνιον παράδειγμα ἐπιτυχίας καὶ ἰσως μοναδικὸν εἰς τὰ χρονικά τῆς Διαπλάσεως.

Πληθῶρον ἐπιστολῶν εἶχα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω εἰς ὅλας. Ὁραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ εἰσῆς: Πνοὴ Ψυχογραφοῦντος Ἀγγέλου, Ἐσομον Ἰον, Κόμης Μόνις-Χρότος, Ἀἰθρα τῆς Νεοίτης, Δάφνη τοῦ Πηνησιῦ, Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου καὶ Μιμῶς Διοργυλομοῦσης, ὁ ὅποιος εἶνε μαθητῆς εἰς Σχολεῖον τῆς Γαλλίας, καὶ ἔδειξε τ

